

V srdci bitvy

ZBYNĚK PAVIENSKÝ

Prásk! Úder meče do zdviženého štítu mi roztrásl celé tělo. Zuby mi zacvakaly v rytmu hip hopu, až jsem měl pocit, že mi vyskáčou všechny plomby. Ruka držící štít mi nejprve totálně ztuhla a pak se prostě proměnila v gumu jako paže Harryho Pottera po léčbě Zlatoslavem Lockhartem. Naprosto jistě jsem věděl, že před druhým úderem se už nedokážu krýt a rána mečem mi rozsekne hlavu. Mých problémů si našťastí všimla Captain Janet, vyvedla soupeře z rovnováhy a jeho meč, ostrý jako břitva, mi jen učesal přesinku na hlavě.

Do této překerní situace jsem se dostal svoji hloupostí, když jsem poprosil Captain Janet, aby mě vzala do opravdové bitvy. Poté, co jsme společně vysvobodili vězně z Věznice Leopoldov (můžeš si o tom přečíst v úvodním komiksu), jsem superhrdinku poprosil o výlet hluboko do minulosti. S bráchou jsem často na zahradě bojoval s dřevěným mečem a bláhově jsem si myslel, že se vyrovnám zkušeným bojovníkům. Teď už to vím. Nevyrovnám.

„Někam se schovej!“ zakřičela na mě Captain, než ji opět pohltila válečná vřava. Nikdy jsem si neuměl představit, jak vypadá pravá bitva. Na internetu jsem tak maximálně viděl, jak se dva rytíři na koni objíždějí a kavalírsky se snaží trefit meči. Od reality se to nemůže více lišit. Ve skutečnosti jsou bojovníci na svých koních natlačeni jeden na druhého, že ani nemají prostor na žádné finesy s mečem. A tak do sebe jenom buší a doufají, že toho druhého už to přestane bavit. A mezi tím vším se motala Captain Janet, a navíc bez helmy! Mečem máchala ve vzduchu a povzbuzovala rytíře. I přes její mohutnou podporu byli naši bojovníci zatlačováni z výhodných pozic a štěstěna se začala klonit na stranu nepřítele. Obě válčící strany se od sebe odtrhly a nepřátelé se šikovali k poslednímu úderu, který měl rozmetat řady našich rytířů. Muži byli unavení a v duchu už přijali porážku. Captain Janet zastrčila meč a mě bylo jasné, že dnes se musím smířit s prohrou.

Ale Janet se sklonila ke svému koni, něco mu pošeptala do ucha a on vesele zařehotal. A jen tak na okraj. Její kůň nebyl žádný útlonohý závodník, který elegantně přeskakuje Taxi-sův příkop na Velké Pardubické. Byl to pořádný bojový hřebec s kopyty velikosti talířů, které prostíráte k nedělnímu obědu. A tento okovaný obr se najednou zvedl na zadní a s energií hří-

bátka poskočil kupředu. Captain Janet se sama řítila proti ocelové hradbě nepřátelských rytířů! A v ten okamžik se roztrhly mraky na obloze a sluneční záře dopadla na lesklé brnění, které chránilo ji i jejího koně. A najednou po bitevním poli nejela prostovlasá dívka, ale živý plamen. Jako by mě v tom okamžiku šáhl zrak a měl jsem pocit, že světlo se neodráží od jejího brnění, ale vychází přímo z ní. A všechno v ten okamžik utichlo, snad i ptáci na nebi byli šokováni tím, co viděli, a pýchá v očích nepřátel se začala měnit ve zděšení a zděšení ve strach. A v tom okamžiku celé naše vojsko jedním hlasem začalo křičet její jméno a síla jejího příkladu byla taková, že jsme všichni běželi za ní a řvali jak stádo turů. Meč i štít jsem někde ztratil, ale bylo mi to úplně jedno. Koně nepřátel se tím hlukem a světlem začali plašit a samotní rytíři byli rádi, že je mohou obrátit a začít prchat, protože najisto věděli, že s nádhernou a zářící

Captain Janet prostě nemůžou bojovat. Tak bitva skončila.

Omámeně jsem se motal po bitevním poli, když se zraky všech obrátily k bohatě zdobenému rytíři, který přijel na bojiště. Z mnoha hlasů jsem slyšel: „Král. Přijel sám král.“ Rytíř seskočil z koně, přišel ke Captain Janet, sklonil hlavu a poklekl do bláta. Davem jak podzimní vítr projel hluboký povzdech a všichni si před Janet začali klekat. A tito tvrdí a ošlehaní válečníci, hledíce na svoji hrdinku, nepokrytě plakali, protože věděli, že se právě stali svědky zázraku. I mně se plnily oči slzami a nakonec jsem byl rád, že jsem se nechal přenést do minulosti a mohl na vlastní oči spatřit velkou moc superhrdinky Captain Janet.

Podivně ztichlé vojsko se začalo pomalu stahovat ke stanům s jídlem a vodou. Za pomoci pážete jsem ze sebe s radostí sundal těžké brnění a začal čekat na Janet, abych pro vás, čtenáře Tarsicia, mohl udělat slíbený rozhovor.

Ahoj Janet, ta tvoje jízda byla úžasná! Ty jsi vůbec neměla strach?

Jasně, že jsem měla strach. Věděla jsem ale, že to prostě musím udělat, jiná možnost nebyla. Povzbuzovat lidi a dodávat jim naději a sílu je má superschopnost. Je to dar, který jsem dostala a který chci využívat a rozvíjet.

CAPTAIN JANET

Jo, to je dokonalý, ale co mají dělat normální lidi, jako třeba já, kteří žádný superdar nedostali?

(Smích.) Já jsem přesvědčená, že každý člověk má svoji superschopnost. I ty. I všichni čtenáři, kteří si právě teď čtou tento rozhovor. A poznáš to podle toho, co tě baví. Když si rád čteš, tvou superschopností bude nejspíš studium, koho baví hrát si s nářadím, bude asi dobrý řemeslník. Já osobně znám spoustu superřemeslníků, superučitelů, dokonce i pár supertátů. Superhrdinů je plný svět, stačí jenom poznat, co tě baví, a pak na tom začít makat.

Být superzedníkem je třeba dobrý, ale ty jsi odvážná hrdinka, Janet. Tobě se nikdo nevyrovná.

Víš, on neexistuje jenom jeden typ hrdinství. Samozřejmě známe statečnost na bitevním poli, ale to není všechno. Na začátku své cesty jsem musela přesvědčit krále o svém poslání a nebylo vůbec jednoduché se k němu dostat. To je podobné, jako kdybys chtěl navštívit prezidenta a říct mu, aby už nemluvil sprostě. Nejdříve bys narazil na hradbu sekretářek, tajemníků a dalších kašpárků, kteří by se ti posmívali a nechťeli by tě k němu pustit. A ve stejné situaci jsem byla i já a musela jsem vydržet posměch a urážky. A v této situaci se mi hodila odvaha stát si za svým. Jsem přesvědčená, že mnohem odvážnější než bojovat mečem na život a na smrt, je překonat svoje slabosti nebo vyznat svoji víru. Těmi největšími hrdiny jsou pro mě kluci, kteří vyrostli v mužech a stali se z nich dobří tátové nebo třeba i řeholníci a faráři. To je právě hrdinství.

Chtěl jsem se ještě zeptat, zda máš nějakou slabinu? Třeba jako Kryptonit, který Supermanovi bere sílu a ze supermuže dělá obyčejného chlápka.

Nevím, jestli je to přímo slabina, ale vždycky mě strašně dopálí, když vidím nějakou nespravedlnost. Například když silnější kluk šikanuje slabšího, když se podvádí ve škole, když je někdo ponižován kvůli

své víře nebo barvě kůže, to se mi pění krev v žilách. Už jako malá holka jsem vnímala, že mám povinnost zastávat se slabších a ponižovaných. Když se kluci prali, tak jsem se snažila je od sebe odtrhnout, aby si přestali ubližovat. A samozřejmě jsem občas nějakou chytla...

Cože? Ty jsi riskovala, že dostaneš ránu, jen abys ukončila rvačku?

Jasně. Nemohla jsem se prostě jen tak koukat, jak víc kluků mlátí jednoho nebo někoho, kdo byl o hodně menší. To jsem byla naprosto k nezastavení. A víš, co ti řeknu? Nakonec se ti kluci prát přestali. Věděli, že mezi ně vždycky skočím, i za cenu, že třeba dostanu nabančino, a to je zastavilo. Díky tomu vznikla u nás na vesnici perfektní parta. Bylo to skutečně všichni za jednoho a jeden za všechny. Měla jsem nádherné mládí.

Captain Janet, ale ty jsi jedinečná. Co může udělat obyčejný kluk, když vidí nespravedlnost?

To, co já. Vždy a za všech okolností chránit slabší, prosazovat dobro a ze všech sil vzdorovat zlu.

Díky moc za rozhovor, Captain Janet, a za celou redakci ti přejeme mnoho hrdinských úspěchů.

„Nalil jsi už čerstvou vodu do akvária?“
„Ne, maminko, rybičky ještě nevyplývaly starou.“

Rodiče přinesou dítě ke křtu.
„Jak se bude jmenovat?“ ptá se kněz.
„Strakonice,“ říká otec a dodává: „já se tam narodil.“
„Ale to snad ne, to přeci nejde!“ namítá kněz.
„A proč by to nešlo? Sousedův kluk se taky jmenuje Boleslav!“

Z Afriky došel do domovského kláštera po čase opět dopis jednoho otce misionáře. Bratr s ním pospíchá k otci opatovi.
„Ctihodný otče, náš otec Placidus si už opět stěžuje na nedostatek vody v poušti.“
„No, to přece dělá v každém dopise.“
„To jo, jenže tentokrát je známka přítávitá niti!“

